

Φεβρουάριος

Κυριακή 6η Φεβρουαρίου 2022

Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου (Χανααναίας)

(Ματθ. 15, 21 – 28).

*«...τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων
τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν
κυρίων αὐτῶν.»* (Ματθ. 15, 27).

Μιά τολμηρή γυναίκα ξεπροβάλλει σήμερα στό προσκλήνιο τῆς ἡμέρας. Μία γυναίκα πονεμένη καί εὐλογημένη. Μία μάνα ξένη στήν καταγωγή ἀλλά οικεία στήν πίστη. Μία Χανααναία πού πιστεύει πῶς ὁ Ἑβραῖος Ἰησοῦς εἶναι ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

Σπάζει όλα τὰ σύνορα, γιά νά τρέξει κοντά στό Χριστό. Ἀψηφᾷ τούς κανόνες τοῦ ἐθνικισμοῦ, τίς ἀντιλήψεις μιᾶς ἀνδροκρατούμενης κοινωνίας, τή στοιχειώδη ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καί πέφτει στά πόδια τοῦ Κυρίου ζητώντας λίγα ψίχουλα ἀπό τό τραπέζι τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Γυρεύει λίγα ψίχουλα ἀγάπης ὄχι γιά τόν ἑαυτό της ἀλλά γιά τό κοριτσάκι της. Ἐκλιπαρεῖ ὄχι νά χορτάσει, ἀλλά μόνο νά δοκιμάσει τή φιλανθρωπία τοῦ Θεανθρώπου. Στή φαινομενικά σκληρή παιδαγωγία τοῦ Χριστοῦ ἀπαντάει μέ τόν αὐτοεξευτελισμό της. Ἡ ἀγάπη τήν κάνει ταπεινή καί εὐστροφη, ἐπίμονη καί ἀποτελεσματική.

Πολλές φορές βρισκόμαστε στήν κατάσταση αὐτῆς τῆς πονεμένης μάνας, τῆς Χαναναίας. Τά προβλήματα καί οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς κάνουν τήν καρδιά μας συντρίμμια. Ἀγωνιοῦμε γιά τὰ παιδιά μας, γιά ἄλλα πρό-

σωπα ἢ γιά τόν ἑαυτό μας. Τρέχουμε ξωπίσω ἀπό το Χριστό φωνάζοντας μυστικά τόν πόνο καί τό αἶτημά μας. Περιμένουμε νά ἀνταποκριθεῖ. Νά μᾶς ἀκούσει. Νά κάνει ὑπακοή σ' αὐτό πού θέλουμε.

Ἐκεῖνος, ὅμως, πολλές φορές ἀπαντάει στήν ἱκεσία μας μέ τή σιωπή Του. Ἄλλοτε στά ἤδη ὑπάρχοντα προβλήματα πού ἔχουμε μᾶς ἐπιφορτίζει καί μέ ἄλλα μεγαλύτερα. Μᾶς ἀντιμετωπίζει σάν ξένους κι ἄς εἴμαστε τά παιδιά Του, κι ἄς εἴμαστε βαπτισμένοι στό δικό Του ὄνομα καί ἐνταγμένοι στή δική Του οἰκογένεια, τήν Ἁγία Ἐκκλησία. Ἀναλογιζόμαστε τότε ἢ καί σκανδαλιζόμαστε μέ τό ἐρώτημα γιατί τό κάνει αὐτό. Γιατί, ἐνῶ εἶναι τόσο ποθητός, παρουσιάζεται τόσο ἄγνωστος; Γιατί, ἐνῶ εἶναι τόσο φανερός καί ἀληθινός, κρύβει τόν ἑαυτό Του μέ τό μυστήριο τῆς σιωπῆς;

Αυτές είναι οι στιγμές που αξίζει να μιμηθοῦμε τήν εὐλογημένη Χαναναία. Νά αντιγράψουμε τό ἦθος της. Νά ἐφαρμόσουμε κι ἐμεῖς τή δική της μέθοδο στήν προσέγγισή μας πρός τό Χριστό. Ἡ Χαναναία ἔδειξε ταπεινωση καί ἐπιμονή. Ἡ ἀληθινή ταπεινωση καί ἡ ἀκαμπτη ἐπιμονή θά λυγίσουν τό θεϊκό βλέμμα στίς πληγές μας καί θά εἰσπράξουμε τό βάλαμο τῆς παρηγοριᾶς στά προβλήματα μας.

Κατ' ἀρχήν ἄς ἔχουμε τήν ταπεινωση νά μή θεωροῦμε τούς ἑαυτούς μας πολύ οἰκείους τοῦ Θεοῦ, ὅταν καθημερινά ἀποξενωνόμαστε ἀπό Ἐκεῖνον μέ τίς ἀμέτρητες ἁμαρτίες μας. Μήν Τόν θεωροῦμε δικό μας, ὅταν ἐμεῖς Τόν ξεχνᾶμε συνεχῶς. Ἐπίσης ἄς ἔχουμε τήν ταπεινωση νά μήν καταθέτουμε ἕτοιμες λύσεις στό Θεό, ἀλλά μόνο νά παρουσιάζουμε τό πρόβλημα. Ἡ Χαναναία εἶπε ἀπλῶς τό «ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται», δέν εἶπε στό

Χριστό τί νά κάνει. Τοῦ παρουσίασε μόνο τό πρόβλημα. Τή λύση τήν ἄφησε σ' Ἐκεῖνον. Ἔτσι κι ἐμεῖς, ἄς λέμε αὐτό πού μᾶς ἀπασχολεῖ, ὄχι αὐτό πού θέλουμε ἢ θεωροῦμε σωστό. Ἡ Χαναναία αὐτοεξευτελίστηκε γιά τήν ἀγάπη, ἐμεῖς ἄς μή συντηροῦμε τήν ὑποτιθέμενη ἀξιοπρέπειά μας, ὅταν μιλάμε στό Θεό.

Ἔπειτα ἡ ἐπιμονή εἶναι τό σημαντικό ἐργαλεῖο μέ τό ὁποῖο θά σπάσουμε τίς ἀποστάσεις πού μᾶς χωρίζουν ἀπό τό Σωτήρα μας. Ἡ ἐπιμονή τῆς Χαναναίας ὑπερκέρασε ὅλα τά ἐμπόδια, φυσικά καί φυτευτά, πού τήν ἀπομάκρυναν ἀπό τόν Ἰησοῦ. Στή δική μας πορεία πρὸς τόν Κύριο θά χρειαστεῖ ἐπιμονή ἄνευ ὀρίων καί μέτρων, γιά νά γκρεμίσουμε τά ἐμπόδια πού μᾶς χωρίζουν ἀπ' Αὐτόν. Χρειάζεται ἐπιμονή στήν ἀναζήτησή Του, ἐπιμονή στήν προσευχή, ἐπιμονή στό νά μείνουμε κοντά Του. Ἐφόσον βάλουμε στόχο τό Χριστό, δέν

μποροῦμε νά ἀλλάξουμε στόχο. Ἐάν λάβουμε, νά προσευχόμαστε σά νά μή λάβαμε καί, ἐάν δέν λάβουμε, νά Τόν ἀγαπᾶμε σά νά λάβαμε. Μόνον τότε θά μαγνητίσουμε τό ἐνδιαφέρον Του καί θά κινήσουμε τήν προσοχή Του πρὸς τό συμφέρον τῶν αἰτημάτων μας.

Ὁ Κύριος βρίσκεται ἀνάμεσά μας καί μᾶς περιμένει. Στίς ἀμέτρητες στεναχώριες πού πνίγουν τήν ψυχή μας ἔχει τή λύση. Ἄς τρέξουμε κοντά Του μέ ταπείνωση καί ἐπιμονή, γιά νά λάβουμε τίς εὐλογίες Του, ὅπως Ἐκεῖνος πάντοτε τό θέλει καί ὅπως ἐμεῖς πάντοτε τό ἀξίζουμε. Ἀμήν.